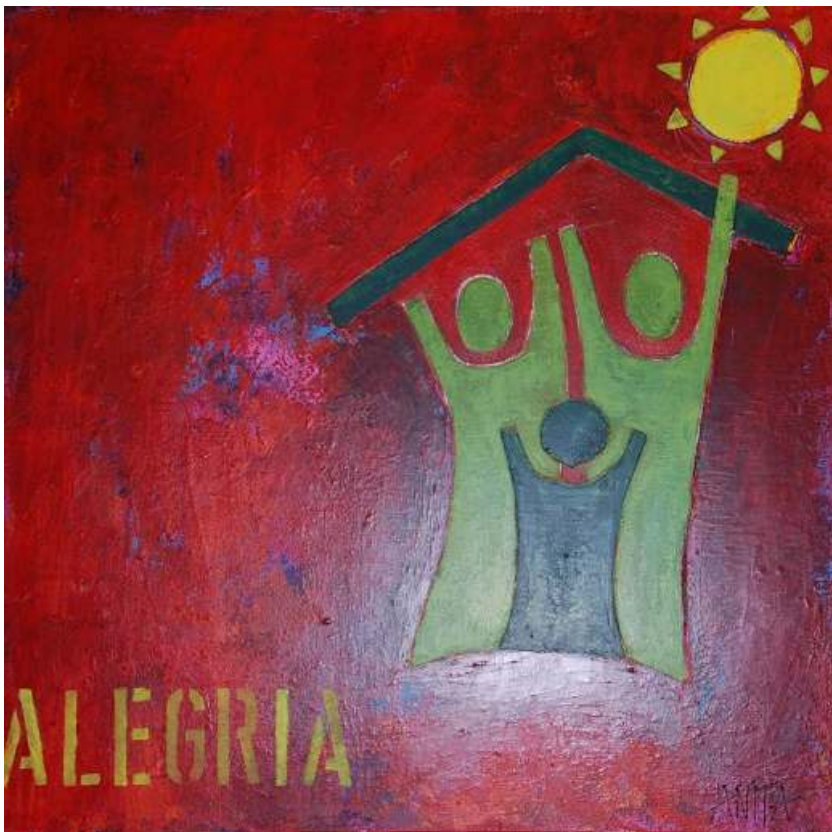

Alegria: een open huis voor mensen met kanker en hun omgeving

„De kracht van de zachtheid is onweerstaanbaar” zei iemand mij vele jaren geleden. Heel het gesprek met hem kwamen deze woorden mij voor de geest. Mil Vydt is een imposante en tegelijk bijzonder zachte en vriendelijke man. Een van die zeldzame mensen waaraan je spontaan alles zou vertellen wat op je hart ligt. Ik ben zeker niet de eerste die dat denkt. Het hele Alegria-huis waar hij mij ontvangt, ademt die sfeer uit.

Spontaan schuif ik mee aan de ronde tafel die het hart van dit huis vormt, en waar ik mij onmiddellijk thuis voel bij mensen die ik nog nooit gezien heb. En net op het goede moment zegt Mil: „Dirk komt van mij een interview afnemen voor het parochieblad. Kom, we gaan rustig hiernaast zitten.” Het begin van een onvergetelijk tweegesprek.

Echt engagement heeft vaak zeer persoonlijke wortels. Zo ook bij Mil. Zijn verhaal begint meer dan tien jaar geleden. Pas op pensioen als schooldirecteur, zijn vrouw op de drempel van haar pensioen. Samen uitzien naar een prachtige levensfase. En dan valt voor Mils vrouw het genadeloze verdicht: uitgezaaide longkanker. Nooit gerookt, altijd veel aandacht gehad voor goede voeding, fietsen en bewegen... Het leven kan onbegrijpelijk zijn.

Inloophuis

Nauwelijks enkele maanden na het overlijden van zijn vrouw engageert Mil zich als vrijwilliger in de begeleiding van mensen met kanker. Misschien zelfs iets te vroeg, zegt hij achteraf. Maar samen met zijn vrouw had hij zo concreet ervaren hoe sterk de behoefte kan zijn aan iemand die er is, die rustig jouw verhaal beluistert als een kille waarheid je leven ondersteboven haalt. Dus wordt Mil actief in het inloophuis van de toenmalige Vlaamse Liga tegen Kanker (VLK) en in het ziekenhuis.

Zes jaar geleden beslist de VLK nogal abrupt om met die inloophuizen te stoppen, maar zo gemakkelijk geven geëngageerde mensen het niet op. Een twintigtal vrijwilligers beslissen gewoon om in Turnhout een eigen inloophuis te starten, en de vzw Alegria is geboren. Je moet het toch maar doen, zonder vrijgestelde medewerkers en quasi zonder middelen. Maar

het lukt, vertelt Mil heel rustig. Alegria krijgt een mooie locatie ter beschikking in de Turnhouse Stationsstraat. Er moet wel huur betaald worden, maar spontaan dienen zich sponsors aan. Mil vermeldt graag het mooie initiatief 'Kempenfietst', dit jaar op 1 mei (<http://www.kempenfietst.be/>). „Als je dan volledig met vrijwilligers werkt, lukt het wel.”

Laagdrempelig

Er wordt intens geleefd in dit inloophuis. De activiteiten zijn laagdrempelig, je kan zo binnenlopen, een afspraak maken is niet nodig. Er is allerlei info te vinden, maar ik voel spontaan dat het hart van Mil vooral in de persoonlijke babbel met mensen ligt. Dat kan individueel, maar ook in themabijeenkomsten met deskundige sprekers. Er is ook een themagroep voor rouwenden. „Ik ben al een hele tijd bezig met rouwbegeleiding in mijn parochie (Sint-Bavo), ik ben er ook gebedsvorganger en uitvaartvorganger. Maar lange diensten worden wat lastig met mijn rug.” Jammer, denk ik spontaan.

Alegria organiseert ook creatieve activiteiten en workshops: mindfulness, yoga, aquagym, geheugentraining. „Het draait allemaal rond rust brengen en omgaan met pijn, verdriet en verlies, maar vooral met de angst om te hervallen.”

Vrijdag is in Alegria de verwendag. Dan zijn er sessies gelaatsverzorging, hand- en voetmassage, schedelmassage. Want chemo heeft veel bijwerkingen. Er worden natuurwandelingen georganiseerd, sessies bloemschikken, 's zomers fietstochtjes. „Maar dat alles vooral om de context te creëren voor een babbel, om mensen de kans te geven hun verhaal te doen. Want vaak brengt kanker ook spanning mee, ook in relaties en het omgaan met kinderen.”

En dan gebruikt Mil op zijn eigen natuurlijke manier een beeld dat mij echt frappeert. „De Goede Week staat voor de deur, eigenlijk proberen wij gewoon een beetje Simon Van Cyrene te zijn. We kunnen het kruis niet wegnemen, maar we helpen een beetje om het te dragen.” Ik zal die passage uit het passieverhaal nooit meer kunnen beluisteren zonder aan dit gesprek terug te denken.

De kern van dit huis is ontmoeting, gesprek, nabijheid, in de woorden van Mil „tot onder het kruis”. Mensen met kanker hebben geen behoefte aan „het zal wel meevallen” of aan „ze kunnen veel tegenwoordig”, zeker niet aan adviezen over wat ze moeten doen. Ze hebben nood aan iemand die laat voelen „ik heb tijd voor je”, aan een mens die luistert, ook als het zwaar wordt. In 2016 werden in Alegria 1700 (!) 'contacten' geregistreerd. „Maar er waren er zeker meer, we schrijven niet alles op.” En 80% van die 'contacten' gebeuren met mensen bij wie de rechtstreekse behandeling voorbij is, en daarmee ook de meeste medische en professionele aandacht. Want de angst blijft, vaak vele jaren lang. Dan kunnen ook goedbedoelde opmerkingen van mensen pijn doen. „Zelfs 'je ziet er goed uit' kan hard aankomen, als ik wil schreeuwen 'kijk toch eens wat verder dan mijn opgesmukte buitenkant, zie ook mijn angst en mijn onzekerheid.’”

Teamwork

Alegria is teamwork, zoveel is duidelijk. Trots zegt Mil dat ze zes jaar geleden gestart zijn met zeventien vrijwilligers en dat die nog steeds allemaal meedoen. Maar ik voel aan alles en allen in dit huis dat deze man het kloppend hart is van wat hier gebeurt. „Ik ken alle mensen hier, met hun naam én hun verhaal”, zegt hij rustig en eenvoudig. Soms wordt het wat zwaar voor hem („ik heb nogal last van mijn rug...”), maar zijn vertrouwen is onaangetast. „We hebben nu al een 'bijhuis' in Herentals, we vinden vlot vrijwilligers, en we denken volop na over de toekomst.”

Als jij je aangesproken voelt, beste lezer, bekijk dan eens de website <http://www.alegriavzw.be/wordpress/>. Of nog beter, loop gewoon op dinsdag, donderdag of vrijdag eens binnen in de Stationsstraat 60-62. De koffie staat klaar, de hartelijkheid en de warmte krijg je erbij.

Dirk Godecharle

Annemie

Ik ben niet meer wie ik was,
Ik kan niet meer wat ik kon.
Er is veel veranderd
in mijn lijf
in mijn ziel
in mijn omgeving.

Mijn lijf gehavend,
wat krassen op mijn ziel,
wat twijfels in mijn hoofd,
ik verloor vrienden,
kreeg er nieuwe bij.

Maar...
ik ben er nog,
ik ben er wéér,
anders,
met nieuwe waarden,
sterker dan toen!

Ik zeg je dank
omdat jij er was,
omdat jij bleef,
omdat jij luisterde,
mij nu nog op verhaal laat komen.
Omdat jij mij gisteren deed vergeten,
me doet geloven in morgen...
in een nieuwe Annemie.

Mil, december 2016, geïnspireerd door het sterke getuigenis van Annemie